

An aerial photograph of a tropical island. The island is covered in dense, vibrant green forest. A large, irregularly shaped lagoon with deep blue water is situated in the center of the island. The lagoon is surrounded by forested land, with some smaller inlets and peninsulas extending into the water. The overall scene is lush and scenic, typical of a tropical paradise.

メ

ボ

"הידעת עת לדת יעלי סלע חולל איילות תשמור" (איוב ל"ט א'),
יעלה זו אכזרית על בניה בשעה שכורעת ללדת עולה לראש ההר
כדי שיפול ממנה וימות ואני מזמין לה נשר שמקבלו בכנפיו ומניחו
לפניה ואלמלי מקדים רגע או מתאחר רגע אחד, מיד מת. חולל
איילות תשמור אילה זו צר רחמה בשעה שכורעת ללדת אני מזמין
לה דרכון שמכישה בבית הרחם ומתרפה ויולדת ואלמלא מקדים
רגע או מאחר רגע אחד, מיד מתה.

(בבא בתרא ט"ז, א')

"ירון כהן מאבטחו האישי של ראש הממשלה", נשזרו המילים שוב ושוב במוחו.

מעולם לא ראה את עצמו ירון קרוב יותר למימוש חלומו. לאחר שנתיים של הצטיינות בלימודים עיוניים, ובאימונים אינטנסיביים בתחום הלוחמה האישית, מגיע הקורס היוקרתי לסיומו. לא רק הוריו יתגאו בו, הוא יהיה גאוות הקיבוץ כולו.

לפניו נותר רק המבחן האחרון, המבחן המכריע. ירון חשש רק מעט. במבחנים הקודמים הוא קצר הצלחות מסחררות ולא היה לו ספק כי גם במבחן שלפניו הוא עתיד להצליח.

יום המבחן.

"חברים! זהו זה. הגענו לנקודת השיא. ואל תשכחו שהפעם זה לא מוקשי צעצוע. מי שהרגלים שלו מאד יקרות לו - שיזהר. יש לכם שלוש דקות לשחזר את מה שלמדנו בשנתיים האחרונות"

"נכנסים עם ראש הממשלה לאולם המרכזי במבנה מספר שלוש. קדימה!!!"

את מה שקרה מיד לאחר מכן אף אחד לא ישכח. במהלך המבחן עלה ירון על מוקש שאמור היה להיות מוקש דמה עם כמות מזערית של חומר נפץ, טעות אנוש היא זו שהייתה אחראית לפיצוץ המחריד שנשמע ברגע בו עלה ירון על המוקש.

"להכין חדר טראומה לפציעת גפיים קשה!" שאג הפרמדיק במכשיר הקשר.

"קבלתי. חדר מספר שתיים מוכן."

"כל כונני יחידת טראומה לחדר מספר שתיים. אני חוזר, כל כונני יחידת טראומה לחדר מספר שתיים."

התיק הרפואי הולך ומתגבש. מלל רב נכתב במונחים רפואיים בנימוקים לכריתת רגל ימין.

"אני לא מאמינה! ד"ר מייקל נחת הבוקר בישראל. חייבים ליצור איתו קשר בנוגע לכהן." התלהבה ד"ר צור.

"קשה להאמין שיהיה לו מה לעשות עם רגל ימין. אין מנוס מכריתה." טען פרופסור גפני.

"אני חושבת שבכל אופן אני אדבר איתו..." הפטירה שנייה לפני שנבלעה במסדרון.

ד"ר מייקל ישב ספון במשרד הקטן שהקצו לו במשך שעות רבות. הוא מצא אפשרות קלושה שתוכל למנוע את הכריתה, ואף מצא בספרות הרפואית עדות על אדם אחד בלבד שהיה במצב הנ"ל וחזר לצעוד על רגליו. תוך מספר שעות פונה חדר ניתוח וד"ר מייקל החל בעבודה.

"את המזרק לכאן!" זעק אחד

"סכין 24 בדחיפות!" מלמל אחר

חדר הניתוח נראה היה כשדה קרב.

הוראות חפוזות נורו מקצה לקצה ופרופסורים ידועי שם רכנו סביב למיטה בפנים אדומות ממאמץ. כעת הגיעו לשלב הקריטי ביותר, האווירה הלכה והתחממה מרגע לרגע. אח גלוי ראש יצא לבקש מהאם הבוכייה שתתפלל.

נדרשו עוד מספר ניתוחים קטנים, לאחר מכן פיזיותרפיה ושיקום ארוכים במיוחד, ורק בסופם יוכלו סוף סוף לדעת, האם המאמץ השתלם וירון אכן יכול לצעוד על שתי רגליו.

לאחר חודשים ארוכים של פיזיותרפיה מאומצת, נערכה מסיבת פרידה מאולתרת ומדמיעה, מן הצוות שהתקשה להאמין למראה עיניו. ירון כהן מהלך על שתי רגליו אל מחוץ לבית החולים. ירון שהצוות התייash ממנו, מוגדר כעת מצבו כנס רפואי.

מבין הרופאים הקשוחים ביותר, לא נותר אחד שהצליח לשמור על חזות אדישה. לא מעט פציינטים היו יוצאים מבית החולים דרך חדר הקירור... , וממחלקה זו, על כסא גלגלים. לחזות בנס גלוי שכזה לא היה מעשה שמתרחש כל יום בין כתלי המקום.

השמש סמאה את עיניו. ירון מצמץ והתאמץ לבלוע את הגוש המחניק בגרונו. חודשים של עבודה סיזיפית התנקזו לתוך דמעותיו שנסה להסתיר. בכל הרגעים שחש שאינו מסוגל יותר, עמדה תמונה זו מול עיניו.

"ירוני שלי..." התמוגגה אמו בדמעותיה ולא הצליחה להמשיך.

החבר'ה מהשכונה קבלו את פניו בשמחה גלויה.

ירון היה מופתע לגלות כמה הזמן טס כשלא היה בבית. אט אט הוא חזר לחיים, ויצא לבילויים עם חברים. הרגל אמנם הקפידה להזכיר את קיומה מפעם לפעם, אך עבור ירון היא הייתה מתנה ענקית.

הוא חפש תעסוקה לזמנו הפנוי ונתקל בפרסומת. חברת נסיעות עורכת מבצע לטיסות לברזיל. מלכתחילה, ברזיל לא הייתה יעד מועדף, אופנתי הרבה יותר היה לנסוע למזרח הרחוק. אך כאשר הוא נזכר באמזונס, הוא הזמין כרטיס עבור תאריך שיחול בעוד פחות משבועיים.

האמזונס, "יער הגשם", הוא הגדול ביותר בג'ונגלי העולם. ומהמסוכנים שבהם. אדם מן השורה לא ירהיב עוז בנפשו להכנס ליער זה ללא ציוד הגנה, הכנה מתאימה ומדריך מקצועי.

ירון, שהיה מודע לפרטים הללו, רקם לעצמו תכנית מקורית.

הוא החל לטפל בהליכים הבירוקרטיים. ובמקביל, החל באריזה.

אמו, שקבלה בניסים את בנה צועד על שתי רגליים, חששה מאד מהטיול. כל הבטחותיו של ירון שישמור על עצמו לא הרגיעו אותה. "ירוני, אל תשאיר את אמך הקשישה לבד" התחננה אליו.

"את עוד צעירה" צחק ירון. "ויש לנו עוד שנים רבות ביחד. וחופ' מזה" הוסיף "זה מה שרוב חברי עשו כשגמרנו צבא, בזמן שאני כיליתי את כוחותי וזמני בקורס הארור הזה."

ירון חש צורך להתנתק, "קצת לנקות את הראש", כמו שהסביר שוב ושוב לאמו.

הטיול החל קורם עור וגידים.

נתב"ג.

בליל שפות, מרקמים ועמים.

"קח איתך את הספרון הזה." תחבה אמו של ירון ספר תהילים קטן אל תוך התרמיל האימתני.

"אם לא יועיל, לא יזיק." מלמלה.

"לא שיש לי שמץ של מושג מה לעשות עם הדבר הזה..." הגיב ירון באדישות, אך הותיר את הספרון בתרמילו.

הם נפרדו בחיבוקים, בנשיקות ובהבטחות הדדיות לשמור על עצמם.

ממקומו שליד החלון, הוא עקב בסקרנות אחר הצלילים הפורטוגזים המתגלגלים ונסה ללמוד כמה מילים חדשות. מהר מאד הוא התייאש ושקע בקריאת הספר עב הכרס אותו קנה במטרה להעביר את שעות הטיסה הרבות בתעסוקה כלשהי.

ירון מגיע לג'ונגל.

כדי להנות מחוויה מושלמת, להרגיש מקרוב, בלי מחיצות את מרקם החיים הרב גוני והמרתק בתוככי הג'ונגל, לא מספיק לצאת לסיורים בג'יפים סגורים בעלי אמצעי ניווט משוכללים. את זה יש להשאיר לזקנים.

ירון החליט על פי תכניתו לתור אחר בן שבט מקומי כדי לשהות במחציתו ולחוות אתו ביחד את הווי החיים התוסס של הג'ונגל.

המקומי הראשון שנקרה בדרכו עורר בו בשניות הראשונות פקפוק אמיתי ברעיון המקורי, כאשר נדמה היה לו שהסיבה היחידה לשייך אותו לבני האדם, היא אך ורק העובדה שהוא מהלך על שתיים. מלבד זאת היה קשה מאד למצוא בו סממן אנושי כלשהו.

ביד רועדת הוציא ירון את הארנק מכיסו, שלף שטר בן חמישים דולר והושיט למקומי תוך תנועות ידיים המנסות להסביר כי הוא רוצה להתלוות אליו ולהתגורר אצלו בתקופה הקרובה. המקומי הנהן בהתלהבות של אדם שזכה בפיס. תוך כדי השמעת קולות שונים ומשונים. לאחר הליכה קצרה, הגיעו השניים לבקתה קטנה השוכנת על גדות נהר האמזונס.

צעד אחד אל תוך הבקתה הספיק לירון כדי להבין שהוא נכנס כעת ל"מיני ג'ונגל". אוסף בעלי החיים שזחלו, התעופפו וקפצו בחלל הבקתה הקטנה, גרם לו ללפות את לבו בחרדה. "מעניין האם הנחשים הזוחלים כאן בחופשיות, נכנסו באופן עצמאי, יחד עם המעופפים, או שהובאו לכאן במטרה לשמש

חברה לבעל הבית, בשעות הפנאי. "כך או כך" המשיך ירון להרהר בחרדה הולכת וגוברת "המעניין ביותר, עבורי לפחות, הוא מהם הסיכויים להישאר בחיים לאחר שהייה עם החבורה הזו".

המקומי השמיע מספר שריקות והברות בלתי מזוהות שגרמו לבעלי החיים לפנות מקום ולהסתדר בפינת הבקתה. לאחר מכן הפנה המקומי את מבטו אל ירון תוך כדי חיך מגושם שחשף שיניים בשלבי רקבון מתקדמים, ורמז לו להכנס פנימה. ארוחת הערב, שהוכנה בידיו של המקומי, מחומרי גלם שעד לפני זמן קצר ארחו לו לחברה, לא רק שלא עוררה את תאבוננו של ירון, אלא אף גרמה לו לקוות שידידותו שלו עם המקומי לא תסתיים באופן דומה.

רק משהחל ירון לתור בעיניו אחר מיטה בה יוכל לחטוף תנומה הגונה, נרמז המקומי והצביע לו על רצפת העץ בקצה החדר.

"מזל שהבאתי שק שינה! אבל למה, לעזעזאל, הרוכסן לא יכול להסגר גם סביב ראשי." הרהר ירון בעוגמה.

קשה מאד להרדם בסביבה לא מוכרת, בפרט כאשר מסביבך רוחשת מסיבה רבת משתתפים.

"יתכן שהם פשוט מחכים שארדם, ואז..." הספיקה להבליח מחשבה בראשו של ירון תוך כדי ששמורות עיניו נעצמות והוא שוקע בשינה עמוקה, לאחר שעות רבות בהן לא נח.

בבוקר, מיד כשהתעורר, משש את גופו לוודא שלא עבר ניתוח כירורגי כלשהו במהלך הלילה.

יום יום, היו יוצאים ירון ומארחו לסיוורים ברחבי הג'ונגל. יום אחד רכבו על פילים אימתנים, במשנהו צדו עופות נדירים, ובאחר רחצו תחת מפלים אדירים.

בבוקרו של השבוע השני בו שהה בברזיל, תאר המקומי בהתלהבות שהיום הולכים לעשות משהו מיוחד. ביחד הורידו רפסודה על פני המים והחלו לשוט בנהר האדיר. המקומי, במיומנות מפעימה, נווט את הרפסודה ביובלים הרבים שהתפצלו מהנהר. לאחר שייט ארוך וממושך עצר המקומי את הרפסודה לצד מעבה של קני סוף גבוהים הצומחים על גדות הנהר. לאחר שהמקומי הורה לירון בשפת הסימנים להשאר ולהמתין עד שיחזור, הוא נבלע בין הקנים הצפופים ורק קולות תנועותיו בתוך הסבך עוד נשמעו במשך זמן קצר.

מהר מאד הזדחלה תחושת השעמום אל ליבו של ירון, אך ככל שחלף הזמן, פינתה תחושה זו את מקומה לפחד עמוק. משחלפו שעותיים הבין ירון שמהו אינו כשורה. האינסטינקט הראשוני דחף אותו להכנס לתוך סבך הקנים ולנסות לאתר את המקומי, אולם במחשבה שניה ומפוכחת הבין שלאחר שני צעדים בין קנים צפופים המתנשאים לגובה של חמישה מטרים, ימצא את עצמו לכוד בתוך מבוך שאין לו סיכוי להחלץ ממנו.

"אולי אנסה לגשש את דרכי בערוצי הנהר" ניסה לחשב את צעדיו. "ואז אגיע לשום מקום" ענה לעצמו.

"כמה זמן לוקח לאתר גופה בתוככי הג'ונגל העבות?" ניקרה במוחו שאלה לאחר שהבין שאין בידו שום אפשרות מעשית כרגע.

משחלפו להן כמה שעות, והשמש החלה לשקוע, שאלה שונה מעט החלה לנקר במוחו, "כמה זמן ייקח לצוות החילוץ להבין שאין מה לחפש?", לאור העובדה כי בשעה זו מתחילים בעלי חיים טורפים וקטלניים רבים לעלות מהמים ששמשו להם מחסה מהחום בשעות היום.

רעידה שטלטלה את הרפסודה נמרצות, הבהירה לו שממש ברגע זה מתכוננת משפחת תנינים נחמדת לארוחת ערב בשרית...

ממש באותו זמן החלו לחוג סביבו מעופפים בשלל צבעים ססגוניים. הלילה סמיך, ואין אות חיים מצידו של המקומי. ירון הבין שהוא בדקות האחרונות לחייו, הניצוץ היהודי נדלק והוא נסה לחשוב מה עושים יהודים לפני מיתתם. לא היה לו שמץ של מושג, אך לפתע הוא נזכר בתהילים שדחפה לו אמא בטרמינל. "מן הסתם זה בתרמיל הגדול" נזכר בחרדה, ואותו הוא הותיר בבקתה, שמן הסתם לא יזכה לפגוש שוב. באקט של ייאוש החל לרוקן את תיק הגב על הרפסודה בקדחתנות, עד שלבסוף הופתע למצוא את ספר התהילים. בהתרגשות נטל לידייו את ספר התהילים הקטן והחל לאור הירח, למלמל, לראשונה בחייו את מילותיו הקדושות של דוד המלך. אט אט מצא את עצמו מתחיל להתנועע בדבקות, כאילו מאז ומעולם הכיר את התנועה הזו. "גם כי אלך... צלמוות לא אירא... כי אתה עמדי..." התמוגג ירון בדמעותיו, והתפלא לחוש בהקלה שפשטה בו. הוא המשיך לזעוק מקירות לבו את פרקי התהילים וחש הזדהות עצומה עם המילים.

ירון לא ידע, אך לעיתים הישועה כבר מוכנה והיא מחכה לאדם. האדם יזכה בה רק לאחר שיפנה אל ה'.

ופתאום. זוג פנסים פוצע את הלילה השחור. ירון עושה כל שבכילתו במטרה לאותת להם שיעצרו לו מבלי לדעת כלל אילו אנשים הוא יפגוש ביאכטה.

היאכטה הנוצצת שועטת לעברו, ובהדרגה היא נמניכה מהירות, לשמחתו הרבה. הפתעתו הייתה בלתי ניתנת לתאור כאשר ראה בתוך היאכטה, אברך חרדי צעיר עם אשתו עטוית מטפחת, ירון התקשה לדבר, מרוב תדהמתו. הזוג שישבו ביאכטה זיהו את דמעות ההתרגשות בעיניו, והזמינו אותו להכנס ליאכטה. רק לאחר מספר דקות הוא הצליח להרגע, והחל מעלה בפניהם את תהיותיו לפשר מעשיהם כאן. "אתם האנשים האחרונים שהייתי חולם לפגוש בכזה מקום". "את האמת, שרק עכשיו אני מבין מה אנחנו עושים כאן, אין שום הסבר אחר" אמר האברך.

הם היו זוג צעיר, שהתחתן רק עכשיו. אביו של האברך שהיה איש עסקים אמיד התעקש שבנו וכלתו יצאו לטיול ביערות האמזונס, כמנהג הזוגות הצעירים בברזיל. הזוג כמובן התנגד נחרצות, דברים כאלה לא עמדו בראש מעייניהם, והם רצו להתחיל בשגרה חדשה מיד לאחר החתונה. אביו לא ויתר, הוא טפל בכל הסידורים הנחוצים והעמידם בפני עובדה מוגמרת.

ירון התקשה לעכל את המציאות המפעימה והתחיל להאמין שהם היו שליחים משמים להצלתו.

מיד לאחר ששב לביתו, החל להתעניין באופן יסודי אצל הזוג שהגיע אליו מהשמים, עד שזכה שלב אחרי שלב לשוב אל כור מחצבתו.

סיפור זה הינו סיפור אמיתי כפי שסיפר בעל המעשה לאבי. (רק השמות שונו מטעמים מובנים)

אינך לבד | (משירי הסמינר)

היער מסביב אפל	אם ישאלך אדם עלי
והרוחות רעות	אמור לו כי תש כוחי
צל על העצים נופל	אין לי משען
אין לי סימן ואות	אין כבר לאן לרוץ
כל הימים	האם ראית פעם את אבי
כל הלילות לבד	האם סיפרת לו את כאבי
האם תדע איה בייתי	את פחד לילותיי הארוכים
אני פה רק נע ונד	האם השמעת לו במרחקים
אור עיני גם הם אין איתי	אולי שמע ושוב לבו נכמר
האם תתן לי יד	אולי יחזור אלי כמו שברח
כל הימים	היה אתה אחי היה עדי
כל הלילות	אמור לו שיבוא יחזיק ידי
מעבר	
הלילה שוב חשוך כל כך	אתה אינך לבד נווד תועה
חפש לי רק קרן אור	אביך כאן איתך
חפש לי שביל קטן בסבך	איך לא תראה
בסלע עלה מסתור	איך תאמר היכן אבי היכן
מי הסופות	הן על כתפיו הביא אותך לכאן
הסוחפות	על כתפיו אתה כל הימים
בחוץ אסוף את דמעותיי	על כתפיו נשא ברחמים
אולי תזכור אותי אחי	
היה איתי אני אתך לעד	
אתה אינך לבד	
אינך לבד	
בן נשא על כתף אב	
איך תאמר איה פניו	